

Sjømannskirken med reisetjeneste på «Athene»

Assistent Per Samuelsen fra Den Norske Sjømannskirke i Dubai var ombord i «Athene» fra 18. mars til 2. april. Det var egentlig sjømannsprest Trygve Danielsen som ved juletider hadde avtalt med kaptein Kåre Frekhaug om et besøk når skipet var på vei inn i Gulfen i mars måned. Men sjømannsprest Danielsen ble forhindret og i stedet kom assistent Samuelsen ombord. Per Samuelsen har laget en fyldig rapport fra denne tiden ombord og rapporten er sendt vår avis via Den norske Sjømannsmisjon. Vi bringer her et utdrag av Samuelsens rapport:

Turen rundt i Gulfen var beregnet til å ta 6 dager, men da vi måtte vente på bunkers en ukes tid utenfor Al Bakr i Irak p.g.a. prisstigning, kom hverken rederiets representanter eller jeg i land før mandag 2. april. Vi ble tatt opp av et helikopter ombord og fløyet i land.

Båten har et mannskap på 29 mann, for tiden er det 24 nordmenn, en svenske, 3 filippinere og en chilener. På turen fra Gulfen til Genova kom i tillegg kona til 1. styrmannen og deres 2 barn, dessuten en student fra NTH ombord. Alt i alt var vi 36 ombord.

Jeg må erkjenne at jeg var meget spent og noe usikker på min situasjon ombord som representant for sjømannskirken. Men egentlig hadde jeg intet å frykte. Det var hyggelige og greie mennesker ombord som tok vel imot meg. Det var et meget godt forhold mellom offiserer og mannskap, og ikke tegn til noen form for klikkdannelser. Selv ga jeg uttrykk for at jeg ønsket å spise både i mannskapsmessa og i offisersmessa, og det ble halve tiden på hvert sted. På dagtid ordnet jeg meg slik under turen at jeg arbeidet både på dekket, i maskinen og i byssa. På dekket drev jeg med rustbanking og maling, og var med under fortøying og ved avgang når vi var innom lasteplassene Halul i Qatar og Al Bakr i Irak. I maskinen var jeg med på kjelesjau og rengjøring. I byssa ble det potetskrelling. Jeg kom raskt i god kon-takt og ble godt kjent med folkene ombord under arbeidet. Jeg tror de også satte stor pris på at jeg gikk sammen med dem i arbeidstida.

Da jeg skjønnte at jeg hadde fått god kontakt og var blitt forholdsvis godt kjent med alle ombord, begynte jeg å gå rundt på lugarene og prate på kveldene. Enkelte kvelder var vi flere sammen på lugarene, and-re kvelder satt jeg og pratet med dem enkeltvis. Det ble pra-tet en god del om dette å seile til sjøs i dag i forhold til tidligere, og spesielt deres situasjon med 2 - til 3 måneder i sjøen og kun ett døgn ved land i Genova. I Bangs rederi hadde de hatt 6 måneders seiletid og 3 måneders ferie. Med så lang tid i sjøen og så kort tid ved land, så forventes det at man har en god psykisk helse.

Vi kom også under samtalene inn på mange religiøse spørsmål, både trosspørsmål, lære-spørsmål, moralske spørsmål og kristendommen og de andre religionene. Det var tydelig at de var opptatt av slike spørs-mål, og jeg ble enkelte kvelder sittende til langt på natt for å svare på de spørsmål jeg ble stilt.

I den tiden jeg var ombord, holdt jeg 2 gudstjenester, henholdsvis i offiserenes daglig-rom og i mannskapets dagligrom. Første gangen var det 12 tilstede, andre gangen 8 tilstede. Stuerten ombord spilte gitar til salmene.

Videre arrangerte jeg en hyggekveld i mannskapets daglig-rom. Da hadde vi allsang, konkurranser, opplesning av dikt, selskapsleker, andakt, kaffe og vafler. Kona til 1. styrmannen stekte vaflene. Ca. 25 var møtt frem, og de ga uttrykk for at de var svært godt fornøyd med denne hyggekvelden.

Torsdag 29. mars var det Vel-ferdskveld. Jeg tillot meg å be om reaksjoner på dette å ha en representant fra sjømannskirken ombord. Det ble tydelig gitt tilkjenne at de satte pris på et slikt besøk. Men av hensyn til kapasiteten på sjømannskirken i Dubai, kunne man ikke være ombord lenger enn 2 uker på samme båt, hvis man skulle nå flest mulig båter med en slik reisetjeneste. De ga derfor ut-trykk for at denne reisetjenes ten måtte vi fortsette med, og det var jo hyggelig å høre.

Videre forespurte jeg dem om hva de mente om å få tilbud på undervisning ombord for noe lengre tid, for eksempel 2— 4 måneder. De var svært positive til det.

Ellers ombord drev jeg litt med matematikkundervisning på 8. trinn i grunnskolen for sønnen til 1. styrmannen, og før jeg dro i land, hadde jeg en prøve med ham hvor han oppnådde et svært godt resultat.

Søndag kveld, den 1. april, var alle samlet i messa hvor jeg takket for oppholdet ombord. Jeg tillot meg å knytte noen kommentarer til at jeg hadde blitt tildelt losens lugar for den tiden jeg var ombord. Jeg minte dem om at vi som representerer Sjømannskirken sikkert ikke hadde forutsetninger for å lose en skute trygt og sikkert inn til en havn, men som redskap i Guds hender kunne vi få lov til å peke på Kristus, som Livets los. Jeg ga også uttrykk for at jeg var svært takknemlig for at alle ombord hadde tatt imot meg på en hyggelig måte og at jeg hele tiden var blitt møtt med vennlighet. Svært verdifullt var det også å lære sjøfolka å kjenne både i arbeid og på fritid. Personlig tror jeg det burde være obligatorisk med en viss seiletid ombord i en båt, før man ble tilsatt som sjømannsprest eller assistent.

Etterpå takket personalsjef Stensønes fra Jahres rederi for dette tiltaket fra Sjømannskirkens side, og han ga tilsagn om at vi var hjertelig velkommen ombord i de skip som tilhører Anders Jahres rederi.

Til slutt takket kaptein Frekhaug meg for hyggelig besøk ombord, og jeg ble ønsket hjertelig velkommen ombord igjen på neste tur. Han opplyste at folka ombord i takknemlighet for besøket hadde samlet inn 750 kroner til Sjømannskirken i Dubai. Jeg kan forøvrig opplyse at i tillegg ga 2 mann henholdsvis 400 kroner og 200 kroner til kirken i Dubai.

Da jeg ba adjø med dem ombord, var det ekstra hyggelig for meg å få høre at jeg ville bli savnet. Det betyr at jeg kan ha større frimodighet neste gang jeg går ombord i T/T ATHENE. Jeg sier iallfall ikke nei til denne form for reise t j eneste. Det er helt sikkert at denne formen gir den beste mulighet for kontakt med den enkelte sjømann